

Šiesta veľkonočná nedeľa (cyklus C)

Rozjímanie na šiestu veľkonočnú nedeľu (cyklus C). Navrhované témy sú: Božie prebývanie v duši; Duch Svätý a pokoj; ohňom Duchu Svätého.

25.05.2025

VELKONOČNÝ ČAS sa pomaly chýli ku koncu. Počas týchto týždňov sme si pripomínali niektoré stretnutia vzkrieseného Krista s apoštolmi a svätými ženami. Blížia sa sviatky Nanebovstúpenia Pána a Turíce a Cirkev nás vyzýva, aby sme sa

vnútorne pripravili na tieto dve slávnosti. V evanjeliu čítame slová, ktoré Ježiš povedal na rozlúčku počas Poslednej večere: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prideme k nemu a urobíme si uňho príbytok“ (Jn 14, 23).

Ježiš vyjadruje nesmiernosť Božej lásky k nám a odhaľuje tajomstvo Božieho prebývania v duši: sme povolaní byť chrámom a príbytkom Najsvätejšej Trojice. „Na akú väčšiu úroveň spoločenstva s Bohom môže človek dúfať? Aký väčší dôkaz môže Boh dať, že chce vstúpiť do spoločenstva s človekom? Celá tisícročná história kresťanskej mystiky, hoci má vznešené vyjadrenia, nám môže hovoriť len nedokonalým spôsobom o tejto nevýslovnej prítomnosti Boha v najhlbšom vnútri duše“[1].

Boh nám prejavuje svoju blízkosť. Neuspokojuje sa s tým, že je pri nás: chce byť v nás a svojou prítomnosťou naplňovať naše srdce. „Boh je tu, s nami, prítomný, živý,“ napísal svätý Josemaría, „vidí nás, počuje, riadi nás a pozoruje aj naše najmenšie skutky, naše najskrytejšie úmysly“[2]. Ak si to budeme často pripomínať, pomôže nám to zakúsiť jeho prítomnosť a byť verní v malých i veľkých veciach, ktoré tvoria našu existenciu: „Ak sa k nemu budeš takto správať, s takouto dôvernosťou, staneš sa dobrým Božím synom a jeho veľkým priateľom: na ulici, na námestí, v práci, vo svojom povolání, vo svojom bežnom živote“[3].

„TOTO SOM VÁM POVEDAL, kým som ešte u vás. Ale Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, naučí vás všetko a pripomenie vám

všetko, čo som vám povedal“ (Jn 14, 25-26). Cirkev sa zrodila z veľkonočného tajomstva Krista a je neustále vedená a oživovaná Duchom Svätým. Napriek slabostiam ľudí sa v priebehu svojej histórie nikdy nezastavila pomoc tretej Osoby Najsvätejšej Trojice.

Je možné, že pred blížiacim sa odchodom Ježiša boli apoštoli znepokojení. Kontrast medzi veľkosťou zvereného diela a ich schopnosťami bol veľký. Ako mali splniť poslanie niesť jeho slovo do celého sveta? Preto Ježiš, potom, čo oznámil zoslanie Ducha Svätého, snaží sa svojim učeníkom vliať pokoj: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva. Nech sa vám srdce nevzrušuje a nestrachuje“ (Jn 14, 27).

S Duchom Svätým Ježiš im daruje pokoj. Pokoj, ktorý je Božím darom a preto presahuje to, čo môžeme

dosiahnuť len ľudskými silami. Na zemi často „existuje len zdanie pokoja, rovnováha strachu, provizórne kompromisy“[4]. Pokoj, ktorý nám daruje Pán, je však predovšetkým dôsledkom lásky, ktorú Paraklét vlieva do našich srdc (porov. Rim 5, 5). „Pánov pokoj nasleduje cestu miernosti a kríža: znamená prevziať zodpovednosť za druhých. Kristus totiž vzal na seba naše zlo, naše hriechy a našu smrť. Vzal na seba všetko. Tak nás oslobodil. Zaplatil za nás. Jeho pokoj nie je výsledkom nejakej dohody, ale vychádza z daru seba samého“[5].

PÔSOBENIE UTEŠITEĽA v počiatkoch Cirkvi je zrejmé na Jeruzalemskom koncile. „Svätý Duch a my sme sa rozhodli...“ (Sk 15, 28). Apoštoli a starší sa zišli, aby vyriešili spor týkajúci sa spôsobu evanjelizácie

všetkých národov, aj kresťanov, ktorí nepochádzali z judaizmu. Okrem konkrétneho problému svätý text poukazuje na nadšenie, s akým prvá Cirkev šírila vieru, nasledujúc inšpiráciu Utešiteľa.

Tento neustále obnovovaný misijný elán sa objavuje v celej histórii Cirkvi. Je zdrojom nádeje pre úlohu evanjelizácie, do ktorej sme zapojení aj my. „Duch sprevádza Cirkev na dlhej ceste, ktorá sa tiahne od prvého do druhého príchodu Krista:

Odchádzam a vrátim sa k vám (Jn 14, 28), povedal Ježiš apoštolom. Medzi *odchodom a návratom* Krista je čas Cirkvi, ktorá je jeho Telom; je to dvetisíc rokov, ktoré uplynuli doteraz. Čas Cirkvi, čas Ducha Svätého: On je Učiteľom, ktorý formuje učeníkov a vedie ich k láske k Ježišovi, vychováva ich, aby počúvali jeho slovo, aby hľadeli na jeho tvár“[6].

Počas prvých rokov kňazstva mal svätý Josemaría vo svojom breviári obrázky, ktoré používal na označenie stránok. Jedného dňa mu prišlo, že sa k nim príliš viaže, a nahradil ich papierikmi, na ktoré neskôr napísal: *Ure igne Sancti Spiritus!* (zapál ohňom Ducha Svätého!). „Používal som ich mnoho rokov,“ spomínal, „a vždy, keď som ich čítal, bolo to ako keby som hovoril Duchu Svätému: zapál ma, urob ma žeravým uhlíkom!“[7]. S týmito istými túžbami sa môžeme pripraviť, vytrvalo sa modliac spolu s Máriou (porov. Sk 1, 14), aby sme prijali Ducha Svätého do svojich srdc. Tak, zapálení láskou k Bohu a k blížnym, budeme vedieť odovzdávať božské teplo všetkým ľuďom, ako to robili apoštoli.

[1] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 5-V-1986.

[2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 658.

[3] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 17-XI-1972.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 73.

[5] František, *Audiencia*, 13-IV-2022.

[6] Benedikt XVI, *Homília*, 13-V-2007.

[7] Salvador Bernal, *Josemaría Escrivá de Balaguer*, Rialp, 1980, s. 337.